

Péter és a tizenkét apostol cselekedetei

[...] mely [...] szándék [...] után...] minket [...] apostolokat [...]. Kiszálltunk [...] a testünkéből. Mások nyugtalanodtak szívükben. Mi szívünkben egyesültünk. Beleegyeztünk, vállaljuk a szolgálatot, amire az Úr jelölt ki minket. És szerződést kötöttünk egymással.

Alkalmos időpontban, melyet az Úr jelölt ki számunkra, lementünk a tengerhez, Találtunk egy kikötött hajót, beszállásra készen. A fedélzeten szóba elegyedtünk a matrózokkal a jövődőről. Nagy jószágukról tettek tanúbizonyosságot, úgy ahogy azt az Úr rendelte. Miután behajóztunk, egy napon és egy éjszakán át vitorláztunk. Ezek után a szél felerősödött a hajó mögött majd egy tenger által körülvevett városhoz vitt minket.

Én, Péter, kérdezősködtem a város nevével a dokk közelében álló helybéliektől. Egy férfi válaszolt közülük, mondván: „A város neve Lakóhely, ami annyit tesz, Alap [...] kitérés.” És közülük a vezető felemelt egy pálmaágat, majd a dokk széle felé tartotta. Mi pedig ezek után kiraktuk csomagjainkat; én bementem a városba, hogy eligazítást kérjek a szállást illetően.

Derékban megkötött ruhát viselő férfi került utamba, öltözetét aranszín övezte. Felsőtestén kendőt hordott - vállára terítve védvén fejét és kezét.

Csak bámultam az embert, lévén gyönyörű alakja volt. Négy részét láttam testének: a talpát, mellkasából egy darabot, a tenyerét és az arcát. E testrészeit láthattam. Egy könyv, hasonló borítóval mint az én könyveim, volt a bal kezében. Kőtegni fát tartott jobbáiban. Hangja visszhangzott, ahogy lassan beszélt, a város felé kiáltva „Gyöngyöket tessék! Gyöngyöket tessék!”

Igazából azt gondoltam, városbéli. Megszólítottam: „Testvérem és barátom!” Válaszolta, mondván: „Helyesen mondád: 'Testvérem és barátom.' Mit kívántok tőlem?” Feleltem, Szállást kérünk én és testvéreim tőled, mivel idegenek vagyunk itt.” Ő erre úgy felelt, „Ezért mondám magamat 'Testvérednek és barátomnak', mert hozzád hasonlóan én is idegen vagyok itt.”

És ahogy ezeket elmondta, kiáltott: „Gyöngyöket tessék! Gyöngyöket tessék”. A város gazdag emberei meghallották hangját. Kijöttek rejtett kamráikból. Mások kinéztek házaik éléstáraiból. Megint mások a felső ablakaikból. De semmit sem láttak (ami hasznukra lehet) a gyöngyárusból, mivel sem tarisznyát nem hordott a hátán, sem batyut a köntöse vagy kendője alatt. És mivel igencsak lenézték, nem is akartak megismerkedni vele. Ezért aztán nem is tudta magát felfedni előttük. Az emberek visszamentek kamráikba, mondván „Ez az ember gúnyolódik velünk.”

A városi szegények is hallották hangját, és odajöttek a gyöngyárus emberhez. Mondván, „Kérlek, tedd meg nekünk a szívességet, engedd meg, mutasd meg nekünk a gyöngyöket, saját szemünkkel látni őket láthatjuk őket.” Válaszolt a gyöngyárus, ezt felelvén nekik, „Ha tudtok, gyertek el városomba, akkor nem csak (puszta) szemetekkel láthatjátok, hanem ingyen nektek is adom őket.”

És mivel ők, a város szegényei ezt hallották, mindezekre így felelének, „Mivel koldusok vagyunk, biztosan tudjuk, az emberek nem adnak gyöngyöt koldusoknak, hanem többnyire kenyeret és pénzt adnak. Nos, a szívesség amit tőled kérünk: mutasd meg a gyöngyöket a szemünk előtt, és büszkén fogjuk mondani barátainknak, saját szemünkkel láttunk egy gyöngyöt” - mivel ilyen még szegényekkel - koldusokkal meg főleg - nem történt. Ő erre azt válaszolta, „Ha tudtok, gyertek el magatok a városomba, akkor nem csak láthatjátok, hanem ingyen nektek is adom őket.” A szegények és koldusok örvendeztek az embernek aki ingyen ad.

A gyöngyárus ember a gondokról kérdezte Pétert. Péter válaszolt és elbeszélte azokat a dolgokat, melyeket az út nehézségeiről hallott. Mivel küldetése problémáira gondolt.

Szóla a gyöngyárus emberhez, „Szeretném tudni a nevedet és a városodba vezető út megpróbáltatásait, mivel idegenek és az Úr szolgálói vagyunk. Fontos hogy minden városban egyezően terjesszük Isten szavát.” Ő válaszolt, mondván: „Ha nevedet kérdezed, Lithargoel a neved, aminek értelme a fény, gazella-szerű kő.

„És a városomba vezető utat, amit kérdeztél, meg fogom veled ismertetni. Egyetlen ember sem tud azon az úton haladni, csak azok, akik mindenüket hátra hagyják, és megállóhelytől megállóhelyig böjtölnek. Sokan vannak rablók és vadállatok azon az úton. Aki kenyeret visz magával, szétépít a fekete kutyák a kenyér miatt.

Aki drága ruhát visel, megölik a rablók az öltözete miatt. Aki vizet visz magával, megölik a vízért a farkasok, mert megszomjaznak rá. Azt, aki húsrá és zöldségre vágyik, azt oroszlánok nyelik le a hús miatt. Ha elkerüli az oroszlánokat, a bikák falják fel a zöldségek miatt.

Amikor elmondta mindezeket nekem, sóhajtottam magamban, mondván, „Nehéz próbatételek vannak az úton! Bárcsak Jézus erőt adna, hogy járjunk rajta!” Rám nézett, látta arcomon a szomorúságot, ismét sóhajtottam. Azt felelte, „Miért sóhajtozol, ha te valóban ismered ezt a nevet, 'Jézus', és hiszel benne? Ő hatalmas erőt és kitarást ad. Én is hiszek az Atyában, aki őt küldte.”

Válaszoltam, kérdezvén tőle, „Mi a neve annak a helynek, a városodnak, ahová mész?” Azt mondta nekem, „Ez az én városom neve: 'Kilenc kapu'. Hála Istennek mi tudjuk, a tizedik a fej.” Ezután békével magára hagytam.

Amikor indulni készültem, hogy hívjam barátaimat, láttam: nagy hullámok és falak veszik körbe a város határát. Elcsodálkoztam e nagy dolgok láttán. Megpillantottam egy üldögélő öregembert, és megkérdeztem hogy a hely neve valóban Lakóhely-e. Ő [...], „Lakóhely [...]” Azt mondta, „Igazat beszéltél, azért lakunk itt, mert kitarítottunk.”

Válaszoltam, mondván „Pontosan [...] így nevezte [...], mivel azok által, akik kiállják a próbáit, a városok benépesülnek, és hatalmas királyság jő el számukra, mert kitarítottak a hitetlenség és a viharok nehézségei közepette. És így, a mi városunk, mely kibírja a hit igájának terhét, lakott lesz és a mennyek királyságának fogják nevezni.”

Siettem és mentem szólni barátaimnak, el kéne mennünk abba a városba, melyet Lithargoel megnevezett. Hitünk erejével mindent legyőztünk, amiről beszélt. Elkerültük a rablókat, mivel nem láttak drága ruhát rajtunk. Elkerültük a farkasokat, mert nem találtak nálunk a vizet, amire szomjaztak. Elkerültük az oroszlánokat, mert nem látták bennünk az óhajtott húst. Elkerültük a bikákat [...] nem találtak zöldségeket.

Nagy öröm és felszabadultság szállt le közénk, mintha Urunktól lenne. Megpihentünk a kapuval szemben és beszélgettünk a világ nyugtalanságot keltő dolgairól. Később folytattuk a hitben való elmélkedést.

Ahogy beszélgettünk az útonálló rablókról, akiktől megmenekültünk, megpillantottuk Lihargoelt, megváltozott mióta nem láttuk, felénk jött. Orvosnak látszott, mert egy kenőcsös doboz volt kezében, s fiatal tanítvány - orvossággal teli erszényt hozva - követte. Nem ismertük fel.

Péter felállt és mondá neki, „Kérlek segíts nekünk, idegenek vagyunk, légy szíves naplemente előtt kísérj el minket Lithargoel házához.” Erre ő, „Becsületes szívvel megmutatom neked. De csak álmétkodok azon, honnan ismered azt a derék embert. Nem fedi fel bárkinek, mert egy nagy király fia. Pihenjete le egy kis időre, megyek és meggyógyítom ezt az embert, majd (vissza)jövök.” Sietett és gyorsan vissza is tért.

Ezt mondta Péternek, „Péter!” És Péter megrémült, honnan tudhatja, hogy neve Péter? Péter válaszolt a Megmentőnek, „Honnan ismersz, hogy nevemen szólítottál?” Lithargoel válaszolt, „Meg szeretném kérdezni tőled, ki adta neked a Péter nevet?” Ő ezt mondta neki, „Jézus Krisztus volt, az élő Isten fia, ő adta nekem ezt a nevet.” Válaszolt, „Magam vagyok ő! Ismerj fel, Péter.” Meglazította a öltözetét, melyet viselt - mindössze ennyit tett, hogy felismerjük - felfedve az igazat, hogy tényleg ő az.

A földre borultunk és imádtuk őt. Mi a tizenegy tanítvány. Kitérta kezét és kérte, álljunk fel. Alázatosan beszélgettünk vele. Mialatt beszéltünk, méltatlanságunk miatt lehajtottuk fejünket. „Amit kívánsz, megtesszük. De adj nekünk erőt a cselekvéshez, ahhoz, amit elvársz tőlünk.”

Odaadta a kenőcsös dobozt és az erszényt, ami a fiatal tanítvány kezében volt. Utasított, ezeket mondva, „Menj vissza abba a városba, ahonnan jöttetek, melynek Lakóhely a neve. Folytasd kitarással mindazok tanítását, akik hisznek nevemben, mint ahogy én is kitarítottam a hit nehézségeiben. Meg fogod kapni tőlem a jutalmadat. A város szegényeinek add meg amire szükségük van életükhöz, amíg nem tudok nekik többet adni. Mint ahogy mondtam, ingyen adom. ”

Péter felelé, mondván, „Uram, te arra tanítottál minket, hogy hagyjuk el a világi dolgokat. Kívánságod szerint lemondunk róluk. Amiért aggódunk az a mindennapi élelmünk. Ki lesz képes a napi szükségleteket előteremteni, amit szét kell majd osztanunk a szegények között?”

Az Úr válaszolt, „Óh Péter, meg kell értsd a példabeszédet, amit mondtam neked! Nem érted nevedet, amit

tanítasz, s mely felülmúl minden gazdagságot; Isten bölcsessége felülmúlja az aranyat, ezüstöt és minden drágakövet?"

Odaadta az orvosságos erszényt, és mondá, „Gyógyíts meg minden városi beteget, ki hisz nevemben.” Péter félt még egyszer visszakérdezni. Csak jelzett a mellette állónak, aki János volt: „Most te beszélsz.” Jánost szólta, „Uram, előtted félünk több szót ejteni. De te vagy, aki kéri, hogy gyakoroljuk ezt a mesterséget. Minket nem képeztek orvosnak. Így honnan tudjuk, miként kell a testeket gyógyítani?”

Válaszolta neki, „Jól beszéltél János, tudom hogy ennek a világnak az orvosai gyógyítják, mi ehhez a világhoz tartozik. Viszont a lelkek orvosai a szívet gyógyítják. Ezért gyógyítsd meg először a testeket a orvoslás igazi erejével, világi gyógymódokkal, így bízni fognak benned, ezáltal meglesz az erőd, hogy a szív betegségeit is meggyógyíthasd.”

„A város gazdag emberei azonban, akik úgy döntöttek, hogy még csak arra sem méltatnak, hogy megismerjenek engem, de dőzsölnek a bőségben és gőgösek - az ilyenekhez és hasonlókhöz ne menj vendégségbe, még barátaihoz sem, nehogy elfogultságuk hasson rád. Sokan a templomokban is a gazdagságra gondolnak, mivel ők szintén bűnösök, és csak alapot szolgálnak mások vétkezéséhez. Ítéld el őket nyugodt szívvel, így szolgálatod dicsőített lesz, mint ahogy az én nevemet is dicsőítik majd a templomokban.” A tanítványok válaszoltak, „Igen, valóban ez a helyes, ezt kell tennünk.”

Leborultak a földre, és imádták. Ő Kérte, álljanak fel és békével eltávozott tőlük. Ámen.

Fordította: Józsa Miklós

Lektorálta: Aranyi László

Fordította: Aranyi László

Like Share 7 people like this. [Sign Up](#) to see what your friends like.

[Vissza a nyitólapra](#)